Скосив мене милий до світ сонця,
І стала я сіном запашним,
А він і не знає — на сіні дрімає,
На димбі грає…
Не спиться милому від запахів сіна,
Не отава голівку його обсіла,
Не будячки колють його в серце,
Не стебельця лоскочуть в пальці…
Не грав милий в дримбу — голосив,
Що мене із світоньку скосив.
Не плач, милий,— хто любить, той губить,
Лягай зручніше, та будем спати —
Рости травою, то й сіном стати.